

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11445/2025
11.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца Предузеће за трговину и услуге „Опута“ д.о.о. Лешница, чији је пуномоћник Предраг Филиповић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Данојловић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2566/24 од 07.11.2024. године, на седници одржаној 11.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2566/24 од 07.11.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2566/24 од 07.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 35/22 од 31.01.2023. године, исправљеном решењем истог суда П 35/22 од 17.07.2024. године, обавезан је тужени да тужиоцу на име дуга исплати 1.505.138,49 динара са законском затезном каматом почев од 18.01.2012. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка од 195.902,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док се захтев тужиоца преко досуђеног, а до траженог износа од 213.151,00 динара на име трошкова парничног поступка са припадајућом каматом одбија.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2566/24 од 07.11.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лозници П 35/22 од 31.01.2023. године, исправљена решењем истог суда П 35/22 од 17.07.2024. године. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. ст. 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...10/23), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Предмет тужбеног захтева је исплата дуга насталог из пословне сарадње предузећа туженог и тужиоца, поводом кога су законски заступник тужиоца и тужени сачинили исправу - „признаницу“ према којој тужени наведени дуг признаје и прихвата као лични дуг, односно као дуг који ће измирити из својих личних средстава. Судови су усвајали тужбени захтев применом одредбе члана 387. и 446. Закона о облигационим односима, оцењујући неоснованим приговор застарелости потраживања сходно одредби члана 392. и 371. ЗОО. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, нити се указује на супротне одлуке, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 17.01.2022. године. Вредност предмета спора је 1.505.138,49 динара.

Имајући у виду да се ради о спору ради исплате дуга, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић